Gangesin laskeutuminen

Vanha intialainen myytti

Kauan, kauan sitten, aikana, jolloin Intian halki ei vielä virrannut pyhä Ganges, eli mahtava kuningas nimeltä Sagara.

Kuningas hallitsi laajaa valtakuntaa, ja hänen mahtinsa tunnettiin kaukana sen rajojen ulkopuolella. Eräänä päivänä hän päätti järjestää suuren uhritoimituksen jumalten kunniaksi. Siihen tarvittiin valkoinen hevonen, joka saisi kulkea vapaana halki maiden. Kun hevonen palaisi takaisin, voitaisiin uhritoimitus saattaa päätökseen.

Niin kuninkaan palvelijat toivat hänen eteensä kauniin valkoisen hevosen. Se päästettiin vapaaksi, ja kuningas jäi odottamaan sen paluuta.

Mutta hevonen ei palannut. Se oli kadonnut jäljettömiin.

Kuningas Sagara vihastui suuresti. Hän kutsui luokseen poikansa ja käski heidän lähteä etsimään kadonnutta hevosta.

"Älkää palatko ennen kuin olette löytäneet sen!" hän määräsi.

Niin kuninkaan pojat lähtivät matkaan. He kulkivat metsien ja vuorten halki, etsivät laaksoista ja tasangoilta, mutta valkoista hevosta ei näkynyt missään.

Viimein he saapuivat syrjäiseen paikkaan, jossa asui Kapila-niminen viisas. Kapila oli vetäytynyt pois maailman melusta. Hän istui syvässä mietiskelyssä, liikkumattomana ja silmät suljettuina. Hänen ympärillään vallitsi suuri hiljaisuus. Mutta hänen läheisyydessään seisoi kadonnut valkoinen hevonen.

Kuninkaan pojat riemastuivat löydöstään. He eivät kuitenkaan pysähtyneet ajattelemaan, kuinka hevonen oli joutunut sinne. He uskoivat heti, että Kapila oli varastanut sen.

"Sinä olet vienyt isämme hevosen!" he huusivat. "Kuinka uskallat tehdä sellaista?"

Kapila ei vastannut. Hän istui edelleen syvässä mietiskelyssä.

Pojat tulistuivat yhä enemmän. Heidän vihansa kasvoi, ja he syöksyivät viisaan kimppuun. Silloin Kapila avasi silmänsä. Hänen katseestaan leimahti niin valtava tuli, että kuninkaan pojat tuhoutuivat yhdessä silmänräpäyksessä. Heistä jäi jäljelle vain tuhkaa. Kuninkaan pojat eivät koskaan palanneet kotiin.

Kuningas Sagara odotti heitä pitkään. Lopulta hän lähetti pojanpoikansa etsimään kadonneita setiään ja valkoista hevosta. Pitkän matkan jälkeen pojanpoika saapui paikkaan, jossa viisas Kapila istui mietiskelyssä. Siellä hän näki kadonneen hevosen ja sen läheisyydessä suuren tuhkakasan. Pian hän sai tietää, mitä oli tapahtunut. Hänen setänsä olivat tuhoutuneet Kapilan tulisesta katseesta, eivätkä heidän sielunsa olleet saaneet rauhaa. Vain yksi asia voisi vapauttaa heidät: taivaallisen Gangesin pyhän veden täytyisi koskettaa heidän tuhkaansa.

Pojanpoika palasi kotiin ja kertoi kuninkaalle poikiensa kohtalosta. Hän toi mukanaan myös kadonneen hevosen, ja suuri uhritoimitus voitiin viimein saattaa päätökseen. Mutta kuningas Sagara ei koskaan unohtanut poikiaan.

Vuodet kuluivat, ja lopulta vanha kuningas kuoli. Hänen jälkeläisensä muistivat kuitenkin esi-isiensä kohtalon. He tiesivät, että vain Gangesin pyhä vesi voisi vapauttaa näiden sielut. Mutta Ganges ei virrannut maan päällä. Se oli taivaallinen virta, joka kuului jumalten maailmaan.

Viimein kuningas Sagaran sukuun syntyi poika, joka sai nimekseen Bagirata. Bagirata varttui ja nousi kuninkaaksi. Hän eli suuressa palatsissa, ja hänen ympärillään oli kaikkea, mitä ihminen saattoi toivoa. Mutta hänen sydämessään eli tieto esi-isien kohtalosta. Hän tiesi, että kauan sitten tuhoutuneiden sukulaisten sielut odottivat yhä vapautusta. Ja niin Bagirata teki suuren päätöksen. Hän tahtoi tuoda pyhän Gangesin taivaasta maan päälle. Mutta kuinka ihminen voisi saada taivaallisen virran muuttamaan kulkunsa? Bagirata ymmärsi, ettei siihen riittänyt kuninkaan mahti eikä mikään maanpäällinen rikkaus. Hänen oli pyydettävä jumalten apua. Niin hän jätti palatsinsa ja vetäytyi yksinäisyyteen harjoittamaan ankaraa itsekuria ja syventymistä.

Kesäisin, kun aurinko paahtoi kuumimmillaan, hän seisoi viiden tulen keskellä kädet korkealle kohotettuina. Hän nautti vain vähän ravintoa ja kesti polttavaa kuumuutta. Talvisin hän asettui seisomaan kylmään veteen. Kun rankkasateet saapuivat ja taivas pimeni myrskypilvistä, hän seisoi paljaan taivaan alla antamatta sateen ja tuulen ajaa itseään suojaan. Näin kului vuosi toisensa jälkeen. Bagirata ei unohtanut lupaustaan.

Viimein Brahma, maailmojen isä ja luomisen jumala, näki hänen uskollisuutensa. Eräänä päivänä Bagirata kuuli mahtavan äänen, joka tuntui kaikuvan kaikkialta hänen ympäriltään.

"Bagirata! Sinä olet osoittanut suurta kestävyyttä. Olen mieltynyt sinuun. Lausu nyt yksi toive, niin minä täytän sen!"

Bagirata kumarsi syvään ja liitti kätensä yhteen.

"Oi kaikkein korkein", hän sanoi. "En pyydä itselleni rikkauksia enkä valtaa. Pyydän, että pyhä Ganges saisi laskeutua taivaasta maan päälle. Sen veden on kosketettava esi-isieni tuhkaa, jotta heidän sielunsa vapautuisivat."

Brahma kuunteli häntä ja vastasi:
"Toiveesi on jalo, Bagirata. Ganges saa laskeutua maan päälle. Mutta taivaallisen virran voima on suunnaton. Jos se syöksyisi suoraan korkeuksista alas, maa ei kestäisi sen painoa. Vuoret järkkyisivät ja maan perustukset voisivat murtua."

Bagirata kuunteli huolestuneena.

"Mitä minun siis tulee tehdä?" hän kysyi.

"Sinun on pyydettävä apua Shivalta", Brahma vastasi. "Vain hänellä on voimaa ottaa Ganges vastaan ja hillitä sen hurja virtaus."

Niin Bagirata lähti jälleen tavoittelemaan jumalten suosiota.

Saadakseen Shivan avun Bagirata aloitti uudet, entistä ankarammat harjoitukset. Hän seisoi lähes liikkumattomana, jalkapohjat tuskin maata koskettaen ja käsivarret ylös kohotettuina.

Päivät seurasivat toisiaan. Aurinko nousi ja laski. Yöt vaihtuivat aamuiksi. Kuuma vuodenaika väistyi sateiden tieltä, ja sateet puolestaan antoivat tilaa viileämmille päiville.
Kokonaisen vuoden Bagirata jatkoi harjoituksiaan. Viimein Shiva ilmestyi hänen eteensä.

"Bagirata", mahtava jumala lausui, "olen nähnyt uskollisuutesi. Tahdon palkita sinut. Kun Ganges laskeutuu taivaasta, minä otan hänet vastaan. Kannan hänen valtavan virtansa pääni päällä alas maan päälle."

Bagirata kumarsi kiitollisena. Nyt hänen suuri toiveensa saattoi viimein toteutua.

Shiva nousi Himalajan korkeimmille, lumen peittämille huipuille. Siellä, missä valkeat vuoret kohosivat kohti taivasta ja jäinen tuuli puhalsi yli kallioiden, hän asettui seisomaan. Sitten hän

kohotti katseensa korkeuksiin ja huusi:

"Tule alas, oi Ganges!"

Kuullessaan Shivan kutsun Ganges valmistautui laskeutumaan maan päälle. Mutta taivaallinen virta oli ylpeä valtavasta voimastaan. Se alkoi kuohua ja kohista, ja pian sen vedet syöksyivät alas taivaasta kuin suunnaton vesiputous. Vesi pauhasi, vaahtosi ja vyöryi kohti maata.
Sen voima oli niin suuri, että se olisi voinut murskata kokonaiset vuoret ja huuhtoa maan mennessään.

Mutta Shiva seisoi järkähtämättä Himalajan huipulla. Kun Ganges syöksyi alas, Shiva otti sen vastaan päälaelleen yhtä vaivattomasti kuin voittaja ottaa vastaan seppeleen. Hänen pitkät, tuuheat hiuksensa vangitsivat valtavan virran. Ganges kuohui ja pyörteili hiusten lomassa. Se etsi tietä ulos, mutta sen suunnaton voima ei enää päässyt valloilleen. Kului pitkä aika. Vähitellen taivaallisen virran hurja luonto rauhoittui. Viimein Shiva antoi sen virrata hiustensa lomitse alas vuorenrinteille. Niin Ganges laskeutui taivaasta maan päälle. Korkeilla vuorilla sen vedet syöksyivät putouksina kallioiden yli. Alempana ne yhtyivät suureksi virraksi, joka kulki laaksojen ja tasankojen halki.

Jumalat ja jumalattaret olivat seuranneet tätä ihmeellistä tapahtumaa taivaallisilta istuimiltaan. Nyt he kokoontuivat juhlimaan pyhän joen syntyä.

Ganges kääntyi Bagiratan puoleen ja huusi:
"Näytä minulle nyt tie, Bagirata!"

Ja Bagirata lähti kulkemaan joen edellä. Hänen jäljessään virtasi Ganges, ja sen mukana kulkivat tuhannet kalat, kilpikonnat ja muut veden eläimet. Delfiinit hyppelivät kuohuvassa virrassa, ja jumalat ja jumalattaret seurasivat joen matkaa. Se oli ihmeellinen juhlakulkue. Ganges virtasi vuorten juurelta kohti laajoja tasankoja. Sen vedet kastelivat maata, ja kaikkialla, minne se saapui, elämä sai uutta voimaa.

Mutta Bagirata ei ollut vielä unohtanut tehtäväänsä. Hän johdatti joen yhä eteenpäin, kunnes se viimein saavutti paikan, jossa hänen esi-isiensä tuhka lepäsi. Silloin pyhä Ganges virtasi tuhkan yli. Ja kun sen taivaallinen vesi kosketti esi-isien jäännöksiä, heidän sielunsa vapautuivat pitkän odotuksensa jälkeen. Bagiratan suuri tehtävä oli täyttynyt.

Hän oli kestänyt vuosien koettelemukset, pyytänyt jumalten apua ja johdattanut taivaallisen virran maan päälle. Nyt hänen esi-isänsä olivat saaneet rauhan.

Mutta Ganges ei lakannut virtaamasta. Se jatkoi matkaansa halki Intian maan, ja sen rannoille syntyi elämää. Ihmiset saivat vettä pelloilleen, eläimet joivat sen virrasta ja kasvit kasvoivat sen rehevillä rannoilla. Jumalat ja jumalattaret juhlivat, ja koko maa iloitsi.

Siitä lähtien Gangesia on pidetty Intiassa pyhänä jokena. Hindulaisessa perinteessä sen veden uskotaan puhdistavan ihmistä ja tuovan hänet lähemmäs jumalallista maailmaa. Ja niin kerrotaan, kuinka kuningas Bagiratan uskollisuus ja kestävyys toivat taivaallisen Gangesin maan päälle.